

Arrest

nr. 34 914 van 27 november 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ROETS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Suleymaniyah (Noord-Irak). In 1995-1996 zou uw vader zijn vermoord door een zekere (K.) aan wie uw vader geld zou hebben geleend. Uw oom zou vervolgens (K.) vermoord hebben uit wraak. In 1997 is uw oom overleden aan maagkanker. Van 1998 tot 2001 zou uw familie bedreigd zijn door de familie van (K.). Uw tante zou uw oudste broer, (C.), het land hebben doen verlaten en uw zus, (K.), met iemand in een dorp aan de grens met Iran hebben laten huwen. Uw meerderjarige broer, (A.), zou met uw zus zijn mee verhuisd. U en uw andere minderjarige broer, (K.), zouden bij uw tante in Suleymaniyah zijn blijven wonen. Tot 2007 zou de familie geen problemen meer hebben gekend. Rond maart 2007 zou uw tante telefonisch bedreigd zijn met de eis ofwel 30.000 dollar te betalen ofwel dat één van de familieleden gedood zal

worden. Uw tante zou naar de rechtbank gestapt zijn maar de rechter zou er op gewezen hebben dat de enige oplossing bestond uit het betalen van het geld. Op 3 juni 2007 zou u samen met (K.) naar een vriend van uw vader zijn gegaan en op 4 september 2007 zouden jullie met jullie paspoort en een Turks visum naar Istanbul zijn gereisd. Jullie zouden twee maanden in Turkije hebben verbleven en vervolgens illegaal naar Griekenland zijn gegaan. In Griekenland zouden uw vingerafdrukken genomen zijn maar u zou er geen asiel hebben aangevraagd. Op 1 februari 2008 zou u bij de paspoortcontrole in de luchthaven van Brussel tegen de lamp zijn gelopen. U zou naar het centrum voor minderjarigen te Steenokkerzeel zijn overgebracht. Op 25 februari 2008 werd uw minderjarigheid echter 'ongeloofwaardig bevonden' en dit na een medisch onderzoek door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 12 februari 2008 in opdracht van de Dienst Voogdij. Op 27 februari 2008 diende u een asielaanvraag in. Uw zus zou onder andere uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs naar het centrum voor minderjarigen te Steenokkerzeel hebben opgestuurd, dewelke rond april 2008 zouden zijn aangekomen. Uw broer zou naar Duitsland of Zweden zijn gevlucht, maar u zou geen contact meer gehad hebben met hem.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kan neerleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit, dit terwijl u zelf verklaart dat uw documenten zich al sinds april 2008 in Steenokkerzeel bevinden (zie fiche overnameverzoek dd. 01/04/2008 punt 19 en gehoorverslag CGVS pp. 4, 6 en 9). Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in. Verder kunt u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Tenslotte legde u ook geen enkel document of ander bewijsstuk neer dat uw vluchtrelaas ondersteunt. Verder hebt u de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door u op 1 februari 2008 bij de controle aan de luchthaven op te geven als minderjarige. Uit het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) dd. 12 februari 2008 in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat u op datum van 12 februari 2008 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar een minimum leeftijd is. "Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar" zo staat er in de conclusie van het medisch onderzoek (een kopie van deze informatie is toegevoegd aan het administratief dossier).

Daarnaast kan aan uw onmiddellijke vluchtaanleiding in 2007 geen geloof worden gehecht en dit omwille van incoherente verklaringen. Zo verklaart u dat in maart 2007 uw tante **telefonisch** is bedreigd geweest waarna zij naar de rechtbank is gestapt, maar die oordeelde dat het probleem enkel opgelost kon worden door het geld te betalen. Aangezien uw tante niet over het geld beschikte, werd er besloten te verhuizen naar een vriend van uw vader om vervolgens in september 2007 het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, pp. 8, 9, 10 en 11). Toen er u gevraagd werd of er zich behalve deze dreigtelefoon nog andere zaken zouden voorgedaan hebben antwoordde u dat er behalve deze dreigtelefoon 'niets op brief of papier werd opgesteld'. Gevraagd of er op 3 juni 2007 nog iets zou zijn gebeurd, stelt u naar een vriend van uw vader te zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 11). In de vragenlijst opgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS verklaarde u nochtans dat er op 3 juni 2007 driemaal op de voordeur van uw tante werd **geschoten** en jullie wisten dat het de familie van (K.) betrof aangezien korte tijd voordien uw tante een dreigtelefoon en **dreigbrief** had ontvangen waarin aangekondigd werd dat er heel binnenkort iets zou gebeuren. Uw tante **ging met de dreigbrief zelfs naar de politie** en dit drie dagen vóór de beschieting (zie vragenlijst dd. 20/03/2009 punt 3.5 p. 2). Toen u met deze verklaringen geconfronteerd werd beweerde u dat uw tante de dreigbrief al vóór maart 2007 ontvangen had en dat er weliswaar op het huis geschoten werd, maar dat u niet weet of jullie het doelwit waren of jullie onderburen en u het daarom niet had aangehaald (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze vergoelijking voor deze lacunes houdt geen stand. Het feit dat u niet meer goed weet wat u gezegd hebt bij DVZ evenmin en dit aangezien het cruciale feiten betreft die aan de basis liggen van uw onmiddellijke vluchtaanleiding. Daarenboven hebt u zelf op het CGVS verklaard, en zoals reeds werd aangestipt, dat

er enkel sprake was van een dreigtelefoon en dus 'niets schriftelijks' (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het niet spontaan aanhalen van deze cruciale feiten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw onmiddellijke vluchtaanleiding. Uw bijkomende verklaring als zou de tolk op DVZ niet alles correct hebben vertaald (gehoorverslag CGVS, p. 12) is evenmin afdoende gezien het verslag u werd voorgelezen en u het hierna voor akkoord ondertekend heeft. Verder beweerde u dat u tot nog toe **geen gerechtelijke documenten** kunt voorleggen aangezien u niet weet of uw tante een document heeft gekregen van de rechtbank (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9), dit terwijl u op 1 april 2008 bij DVZ verklaard hebt dat uw zus **documenten van de rechtbank** heeft opgestuurd en dat deze documenten in Steenokkerzeel liggen (zie verslag overnameverzoek punt 19 dd. 01/04/2008).

In de marge dient er nog te worden aangestipt dat u al in februari 2007 een paspoort had aangevraagd en dit nog vóór uw zozegde onmiddellijke vluchtaanleiding hetgeen andermaal bevestigt dat u toen al de intentie had om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 4).

In het licht van bovenstaande vaststellingen wordt uw asielaanvraag bedrieglijk bevonden.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker merkt op dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève om als vluchteling te worden erkend. Hij meent dat verwerende partij ten onrechte stelt dat zijn asielaanvraag bedrieglijk zou zijn. Verzoeker betoogt wel degelijk te vrezen voor zijn leven omdat zijn vader werd vermoord en na veelvuldige bedreigingen zijn woning werd beschoten, waarbij hij verwijst naar zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Verzoeker merkt tevens op dat zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs door zijn zus opgestuurd werden naar het centrum voor minderjarigen in Steenokkerzeel, "waar men thans beweert de documenten te hebben doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken" (DVZ). Om redenen buiten zijn wil kan hij tot op heden dus geen identiteitsdocumenten voorleggen.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn identiteit, reisweg en vluchtrelaas, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat zijn zus een aantal documenten zou hebben opgestuurd naar het centrum waar verzoeker verbleef, met name (i) zijn identiteitskaart (ii) zijn nationaliteitsbewijs (iii) de overlijdensakten van zijn ouders (iv) documenten met betrekking tot de rechtzaak die verzoekers tante zou hebben ingesteld naar aanleiding van de bedreigingen (administratief dossier, overnameverzoek 1 april 2008, nr. 19; stuk 6, verklaring, nr. 21; stuk 3, p. 4). Thans geeft verzoeker aan dat de documenten door het centrum zouden

overgemaakt zijn aan DVZ maar deze bewering wordt niet op enige wijze gestaafd, zodat hij niet aantoonbaar dat de stukken niet kunnen worden voorgelegd om redenen buiten zijn wil. Tot op heden blijft verzoeker dienaangaande in gebreke.

De vaststellingen omtrent verzoekers bedrieglijke verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd worden door hem niet betwist en ondergraven op manifeste wijze zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker beperkt zich ertoe te herhalen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert gezien zijn woning na veelvuldige bedreigingen werd beschoten, echter zonder enig concreet element aan te brengen ter weerlegging van de bestreden motivering. Deze stelt op pertinente wijze vast dat aan de door verzoeker aangevoerde feiten in het geheel geen geloof kan worden gehecht omwille van de flagrante tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen in 2007 die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaken.

In de vragenlijst gaf verzoeker immers aan dat het huis van zijn tante op 3 juni 2007 driemaal geschoten werd door de familie van K., hetgeen werd afgeleid uit de dreigtelefoon en dreigbrief die zijn tante eerder ontving en waarmee zij tevergeefs naar de politie en de rechtbank was gestapt (administratief dossier, stuk 6, p. 2). Voor het CGVS verklaarde verzoeker, geheel in tegenstrijd met het voorgaande, dat zijn tante enkel telefonisch bedreigd werd in maart 2007 en zij hierna naar de rechtbank stapte, wat niets opleverde. Verzoeker stelde dat er nooit bedreigingen op papier werden gezet. Zelfs wanneer verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd wat er op 3 juni 2007 verder gebeurde, gaf hij enkel aan het huis te hebben verlaten en naar een vriend van zijn vader te zijn gegaan. Verzoeker verklaarde wel dat het huis beschoten werd maar situeerde deze feiten in 1998 (administratief dossier, stuk 3, p. 7-12). Na confrontatie met deze incoherenties tijdens het gehoor op het CGVS slaagde verzoeker er niet in hiervoor een aannemelijk verklaring te geven (ibid., p. 11). De vastgestelde tegenstrijdigheden raken de kern van zijn asielaanvraag, zodat de geloofwaardigheid ervan geheel wordt ondermijnd.

Ook de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing dat verzoeker (i) voor het CGVS stelde niet te weten of zijn tante over documenten van de rechtbank beschikt terwijl hij voor DVZ aangaf dat zij zus dergelijke documenten reeds had opgestuurd (ii) in februari 2007 een paspoort had aangevraagd, hetgeen erop wijst dat hij reeds enkele maanden voor de vermeende gebeurtenissen in juni 2007 de intentie had om het land te verlaten, worden eveneens ongemoeid gelaten. Deze motivering wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd.

De bestreden beslissing is gebaseerd op draagkrachtige motieven die steun vinden het administratief dossier en die door verzoeker niet worden ontkracht.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker voert aan dat uit het uitsluitend van het verslag van het UNHCR van april 2009 dat aan het verzoekschrift werd gevoegd wel degelijk blijkt dat de situatie in Noord-Irak op zijn minst onveilig te noemen is zodat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Het door verzoeker bijgebrachte UNHCR-rapport bevat geen elementen die erop wijzen dat de situatie in Noord-Irak, de regio waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, op dit ogenblik van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals tevens wordt bevestigd door de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 11: "landeninformatie").

De ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag (zie sub 2.1.2) en de overige elementen in het administratief dossier mede in acht genomen, kan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS